

In gesprek met een echte Reuselnaar

Vur m'n schönmoeder Sjoke Bel heb ik hil veul respect. Dé ze 't als weduwe van 'n jong gezin van mér liefst tien kénders zó goed hi gedon, daor ném ik m'n petje vur af.

Hier zit ik in onze woonkamer aan de Marialaan 114, op 25 juli 2016.

Aan het woord is de 84-jarige Jan Vosters, zoon van het zeven kinderen tellende gezin van Petrus Vosters alias *Henke Péér* en van Cato Schellekens, afkomstig uit Hoogeloon.

Ouderlijke boerderij

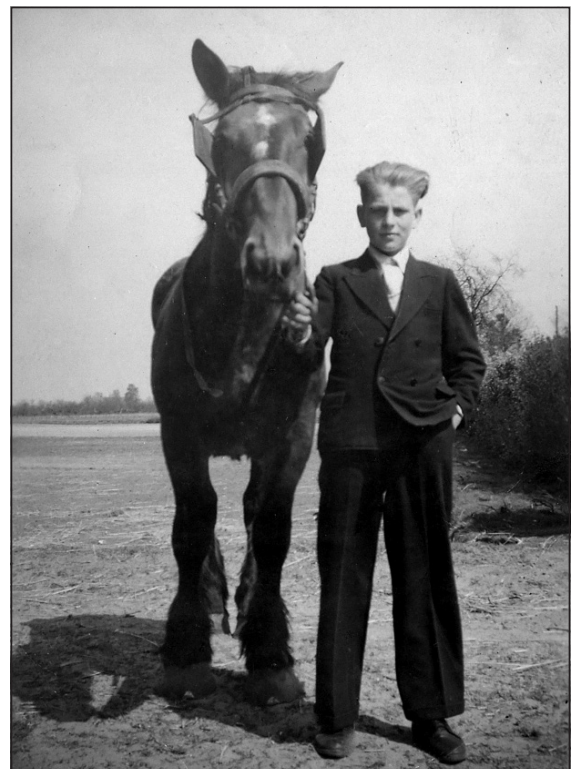
Mijn ouders konden in 1924 aan de *Kléén Hoef* (Kleine Hoeve) de boerderij kopen van Lowieke Verhagen. Na een fikse verbouwing kon de boerderij betrokken worden. Daar op de *Klèèn Hoef* ben ik op 15 augustus 1932 geboren. Voor mij waren er al onze Toon, ons Toke, onze Wim en Mart. Na mij zagen onze Peter en Janus nog het levenslicht, waarna ons gezin compleet was.

Opa en oma Vosters hadden vroeger een boerderij aan de Heibloem is me verteld. Later is die boerderij overgenomen door mijn oom, *Henke Sieme*. Opa *Henke Tuntje* (Toon Vosters) heb ik zelf niet meer gekend. Hij is een half jaar voor mijn geboorte al overleden. Oma Johanna van der Heijden kan ik me nog wel herinneren. Zo weet ik nog dat we haar elk jaar met het hele gezin nieuwjaar gingen wensen. Ze woonde toen in de Voort bij het gezin van haar oudste dochter, tante Mina die getrouwd was met *Huijpe Péér* (Huijbregts). Vanuit de *Klèèn Hoef* was het een hele tippel om haar daar op te kunnen zoeken. Het was aan de andere kant

Samen met ons paard sta ik hier op het erf van de boerderij aan de Klèèn Hoef.

van Reusel en misschien is dat wel de reden dat ik het nog zo goed weet.

Onze boerderij groeide zo'n beetje met ons gezin mee. Bij de boerderij hoorde toen ongeveer 8 hectare grond. De grond lag in de buurt van de *Kléén Hoef* richting de Heibloem. Na de ontginningen hadden we ook grond op de *Koppenérdse Haoi*. Verder hadden mijn ouders ongeveer zeven koeien, een werkpaard, een zeug met regelmatig biggen en nog wat klein vee zoals kalveren en *kiepen*. Er moest flink aangepakt worden om de kost te verdienen. Vermoedelijk voor wat extra inkomsten heeft onze pa ook gesmokkeld. In het begin was dat voornamelijk roomboter en suiker, later tijdens en na de oorlog ook tabak en vee. Hij werkte vaak samen met de in Reusel bekende smokkelaar *Schore Fons* (Schoormans). Het smokkelvee werd meestal gekocht op *Bosch Mert* en dan eerst bij ons in de schuur gestald tot dat het over de grens gebracht kon worden. Wanneer het via de Sleutelstraat naar België

Staande v.l.n.r. tante Trien, onze pa, Sieme-oom, Jaon-oom, tante Mina en tante Hanneke samen met opa en oma Vosters, omstreeks 1925.

gebracht werd, moest ik samen met mijn broers de sporen uitwissen met brembezems.

Groenten kwamen uit de eigen tuin en in de winter werd er meestal een vetgemeste zeug geslacht. De huisslager was altijd buurtgenoot Piet van Jan Marte (van Gompel). De slacht wilden we altijd van het begin tot het einde meemaken en we stonden dan vooral te wachten tot we van Piet onze trofee, de varkensblaas kregen. Die werd dan samen met de pezerik aan de stalmuur te drogen gehangen. Na een aantal weken was de blaas droog genoeg om opgeblazen en dichtgebonden te kunnen worden. Dan hadden we een goedkope voetbal waarmee we de eerste voetbalervaringen opdeden al stelde dat weinig voor. Thuis leefden we niet in weelde en mijn ouders waren best zuinig maar *érrेमoei* hebben we nooit gekend.

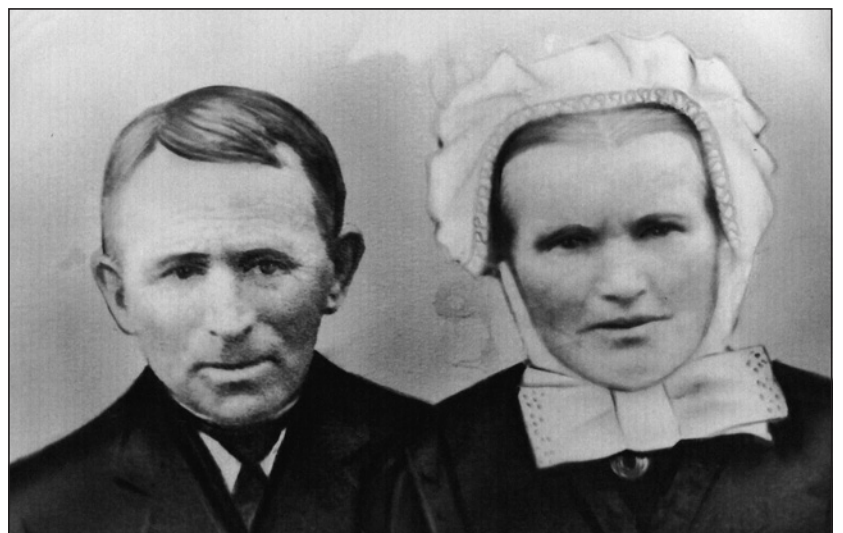
Buurtgenoten

Vanaf de Hamelendijk gezien stond onze boerderij aan de linkse kant van de weg. Rechts van ons woonde het gezin van Kiske Wouters en Nel van Joppe Susse Lowie (Jansen). Rechts van dat huis woonde het gezin van d'n Auwe Smalle (Kees van Herk). Later is daar het gezin van zijn zoon Toon van de Smalle gaan wonen. Links ervan stond de woning van het gezin van Jan Larmit. Ze leefden daar teruggetrokken in een door een hoge haag omsloten tuin en hadden

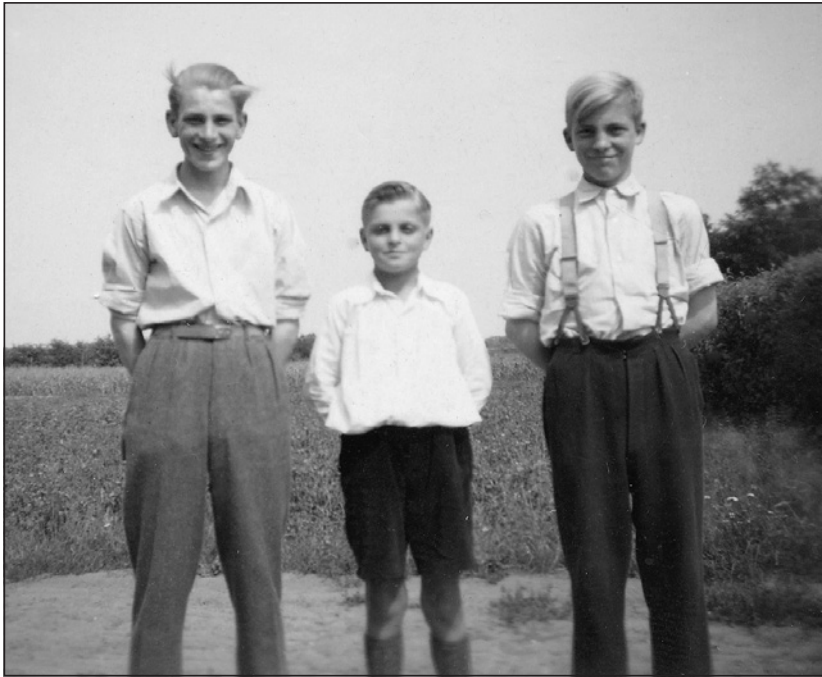
geen contacten met de buurtgenoten. Later is in dit huis de familie Hendrikx komen wonen. Schuin tegenover onze boerderij stond de boerderij van het gezin van Jaon-oom. Het was op de *Klèèn Hoef*, aan de rand van het dorp goed wonen en de buurtgenoten konden op elkaar rekenen als de nood aan de man was.

Direct achter de Heibloem en de *Klèèn Hoef* lagen in mijn jonge jaren uitgestrekte bossen heidegebieden die doorsneden waren met zandpaden omzoomd door heggen, struwelen en sloten. Een prachtig gebied waar we volop konden spelen en ravotten. Het was daar een waar natuureldorado, al hadden we dat toen nog niet in de gaten. Samen met m'n broers en buurjongens

Opa Henke Tuntje en oma Johanna van der Heijden, omstreeks 1925.

Samen met mijn jongere broers Janus (midden) en Peter (rechts) sta ik hier op het erf van onze boerderij, omstreeks 1946.

kwamen we ook wel eens in *Hollebekkers méésje* dat achter de Strook lag. Daar stond een stenen gebouwtje waar boseigenaar Pietje Hollebekkers vaak rondscharrelde. Hij was stenenbakker maar gedroeg zich meer als een kluizenaar. Voor hem waren we bang gemaakt en dat maakt het alleen maar spannend als we daar in de buurt kwamen. We keken wel goed uit niet te dicht bij hem in de buurt te komen.

In 1974 vierden mijn ouders Henke Péér en Cato Schellekens hun gouden huwelijksfeest.

In die tijd kwam ik op bijzondere wijze aan een bijnaam. Samen met onze Mart en wat buurtgenoten waaronder *het Suikerlepeltje* (Toon Dirx) waren we in de bossen toen onze Mart 'uit de broek moest'. *Het Suikerlepeltje*, die meende dat ik daar met de broek

omlaag zat, riep toen uit: "*Hé Jan hedde un goei streuf gedraoid?*" Vanaf toen was mijn bijnaam *Jan Struif* geboren, een bijnaam die eigenlijk op mijn broer Mart van toepassing was maar die ik kreeg en later in Reusel wijd en zijd bekend werd.

In die tijd was de Heidemij op de *Koppen-érdse Haoi* begonnen met het ontginnen van de woeste gronden. Voor het egaliseren van de grond werd gebruik gemaakt van kiepwagentjes die op speciaal daarvoor aangevoerde rails liepen. Voor ons was dat mooi speelgoed. Als de werkers weg waren sloegen we onze slag en begonnen wij ook zand te rijden en te kiepen. Of het zand dan op de goed plaats terecht kwam, was onze zorg niet.

Schooljaren

De kleuterschool vonden mijn ouders niet nodig. Het was te ver lopen en je leerde er toch niks, zeiden ze. Daarom ben ik er ook niet naar toe geweest. De lagere schooltijd vond ik een mooie tijd en het leren ging me goed af. Tijdens de dagelijkse lange wandeling van en naar de school werd ik meestal vergezeld door mijn broers Mart, Peter, Janus en buurlingen Kees Wouters. De voettocht ging volledig over onverharde wegen en paden en ging via het Weijereind door de Kruisstraat achter de tuin van het Zustersklooster door tot aan de speelplaats van de jongensschool.

Frater Salvator, bijgenaamd *de Kattenrug*, stond bekend als een boeman. Hij gaf les aan de vijfde klas en ook wel eens gymlessen aan de andere klassen. De gymlessen werden gehouden in de Groenstraat, daar waar nu 't Heike is. Tijdens die lessen kon *de Kattenrug* er af en toe flink op los meppen als hem het gedrag van iemand niet zinde. Ik weet nog dat ik opgelucht was toen hij overgeplaatst werd, juist voordat ik in de vijfde klas kwam te zitten.

Oorlog

De inwoners van de *Klèèn Hoef* hebben veel geluk gehad dat de zware beschietingen en bombardementen, die er in de septemberdagen van 1944 op het dorpscentrum waren, aan hen voorbij zijn gegaan. Toen de gevechten in Reusel begonnen ben ik samen met ons moeder, ons Toke en mijn broers Mart, Peter en Janus naar Bladel gevlucht. We zijn eerst een nacht overgebleven bij het gezin van Harrie Lauwers aan de

Ons ouderlijk gezin tijdens het zilveren huwelijksfeest in 1949. Achter v.l.n.r. Peter, ik, Toon, Janus, Wim, Mart. Zus Toke zit tussen mijn ouders.

Marktstraat. De volgende dag zijn we naar Riethoven gefietst en konden daar terecht bij Pietje Tijssen die bij ons op de boerderij knecht was geweest. Later kwam hij ook wel eens bij ons aan de deur met paard en ventwagen met potten, pannen en ander keukengerei. Onze pa en mijn broers Toon en Wim bleven op de boerderij om het vee te verzorgen. Toen we in oktober weer terug waren en zagen hoe het dorp in puin lag, waren we heel blij dat we het er op de *Kléén Hoef* zo goed vanaf hadden gebracht.

Omdat de Reuselse kerk verwoest was werden de missen opgedragen in de kantine van de Karel I sigarenfabriek aan de Turnhoutseweg. Ook ben ik daar nog een aantal weken naar school gemoeten omdat alle klassen in de jongensschool nog niet hersteld waren. Dat hield wel in dat de dagelijkse tippel naar school en ook de kerkgang wel een uur duurde.

Op 27 september 1946 vertrok mijn broer Toon naar Nederlands Indië om daar de Nederlandse belangen te gaan verdedigen tegen de opstandelingen van Soekarno. Reuselnaar *Péér van Triene* (Jansen) en onze Toon waren de eerste Reuselse dienstplichtigen die naar dat oorlogsgebied werden gestuurd. Ons moeder en Trien Jansen, de moeder van *Péér*, stonden later model voor de artikelenreeks 'Hanna en Drieka', geschreven door Jaon Jansen. Die reeks verscheen in de Brug, het Reuselse tijdschrift voor de Reuselse soldaten die in Indië hun plicht

deden. Later is de serie doorgezet in de Schééper.

Aan't werk

Evenals mijn oudere broers Ton, Wim en Mart was ik niet in de wieg gelegd om boer te worden op de ouderlijke boerderij. Direct na mijn veertiende haalde ik mijn arbeidskaart bij de gemeente op en ging werken bij de Willem II sigarenfabriek. In het begin was ik daar manusje-van-alles. Later mocht ik *striepen* (nerven uit het dekblad trekken) en

Greet en ik tijdens onze verkeringstijd omstreeks 1955.

Greet en ik tijdens onze verkeringstijd omstreeks 1956.

bosjes keren. Af en toe deed meesterknecht Jan van Gestel voor hoe sigaren gemaakt moesten worden maar vond me nog niet goed genoeg om zelf sigaren te mogen maken. Toen ik een jaar of 18 was ben ik bij sigarenfabrikant *Kiske Schrijn* (Gijsbers) gaan werken in de Lensheuvel en ook nog even bij de Duc George fabriek van Kees Hollebekkers in Bladel waar ik wel sigarenmaker mocht worden. Daarna werd ik weer aangenomen bij Willem II.

Verkering

Vanaf mijn 14 jaar ging ik voetballen bij de A1 junioren van Reusel Sport, meestal was ik keeper. Later toen ik een jaar of 17 was ging ik over naar de senioren, eerst in het derde en later in het tweede elftal. Ik bezocht vaak de wedstrijden van het eerste elftal van Reusel Sport. De thuiswedstrijden werden toen nog gespeeld op het terrein van de fraters aan de Lagemierdsedijk. Bij de wedstrijden stond ik altijd achter de goal waar -- Jos van der Palen *kiepte*, die in de tijd dat ik zelf ook *kiepte*, mijn grote voorbeeld was. Overal ging ik te voet naar toe, ook naar uitwedstrijden zoals in Hapert.

Ook was ik lid van de KAJ, in Reusel de Kajoters genoemd. Op de groepsavonden werd aan vorming en levensbeschouwing gedaan maar het was vooral het toneel dat me aantrok. De toneelopvoeringen werden in de zaal van de fraters opgevoerd. Daar deed ik ook altijd graag aan mee. De regisseur

was *Lowie Krekel* (Heesters). Andere toneelspelers die ik me nog herinner waren John Vianen, *Peerke van Bronneke* Wouters en *Thijs Kuus* (Vrijsen). Een toneelstuk herinner ik me nog heel goed. Dat was het toentertijd in Reusel wereldberoemde toneelstuk, 'De dijk breekt'.

In de weekenden trok ik vaak op met Sjaak Adams en Harrie van *Cope Frenske* (Van de Laar). We bezochten voetbal- en wielervedstrijden zoals de 'Acht van Chaam'. Ook gingen we naar kermessen en dansavonden in Reusel en omgeving. Tijdens een dansavond in Hapert Kuil ontmoette ik de ook uit Reusel komende, bijna 18-jarige, Greet van Joke Bel. We hadden elkaar wel eens eerder gezien maar daar op de dansvloer vond de echte klik plaats. Die ontmoeting was de belangrijkste in mijn leven met grote gevolgen want vanaf toen kregen we verkering en zijn nu nog steeds bij elkaar.

Eigen gezin

Greet en ik hebben een lange verkerings-tijd gehad van ongeveer zes jaar. Ze was de oudste dochter van het tien kinderen tellende gezin van weduwe Joke Bel. Haar hulp als oudste dochter in de huishouding was heel hard nodig in dat grote gezin. Toen ze ging werken bij atelier Otten aan de Turnhoutseweg kwamen de inkomsten van haar ook heel goed van pas.

In het gezin van Joke Bel voelde ik me direct

welkom en thuis. In mijn verkeringstijd was ik er dan ook vaak te vinden en als het nodig was stak ik ook wel eens een handje toe. Greet en ik namen schoonmoeder vaak mee als we naar familie of andere bestemmingen gingen. Haar jongste kinderen Peter en Annie gingen dan vaak met ons achterop de fiets mee.

Toen schoonbroertje Peter met hersenvliesontsteking in het Sint Jozefziekenhuis lag, gingen Greet en ik vaak 's avonds en in de weekenden met de fiets daar op bezoek. Een bus reed er ook wel maar dat vonden we te duur. Later toen schoonmoeder zelf in het ziekenhuis lag, fietsten Greet en ik in de weekenden twaalf weken lang naar het Sint Jozefziekenhuis in Eindhoven en namen Peter en Annie ook weer achterop de fiets mee.

Op 25 oktober 1958 zijn Greet en ik getrouwd. Het trouwfeest was in 't Centrum waar het duo Hermans-Janssen, *Lowieke van de Frééter* en *Wil Post*, voor ons en de feestgangers optraden. Ook de families van beide kanten droegen onze levenslopen voor waar we volop van hebben genoten. We konden een deel van het huis huren waar ook de toenmalige vroedvrouw Hilkema woonde. Het stond aan de Wilhelminalaan, tegenover het witte huis 'Vita Nova'. Daar zijn in 1959 en 1960 ons Jeanne en Karien

Onze trouwdag op 25 oktober 1958. Ons bruidsmisje is schoonzusje Annie, bruidsjonker is schoonbroer Peter.

geboren. In 1962 konden we onze droom waarmaken, het bouwen van een eigen huis. Samen met mijn broer Mart lieten we een zogenaamde blok van twee bouwen. Ons adres werd Marialaan 114. In 1963, 1964 en 1966 zijn daar ons Marion, onze Pieter en tenslotte onze Matt geboren waarna met drie meisjes en twee jongens ons gezin compleet was. We kregen daar geweldige

Ons gezin in 1967. De kinderen v.l.n.r. Pieter, Jeanne, Karien, Matt en Marion.

Zoon Pieter en Rian op hun trouwdag op 3 juni 1989 samen met ons en de andere kinderen en hun echtgenoten.

buren en hebben er altijd tot op de dag van vandaag heel *goeien aord* gehad. We keken vanuit ons kamerraam uit over uitgestrekte akkers. Schuin tegenover ons lag 't Busseltje. Ook lagen er in de buurt braakliggende veldjes zodat er overal volop ruimte en gelegenheid voor de kinderen om er te spelen en te ravotten. Voor buurtvereniging de Mola ben ik, gesteund door Greet, jarenlang penningmeester/bestuurslid geweest.

Reusel Sport

Omstreeks 1964 werd ik gevraagd vrijwilliger te worden bij voetbalvereniging Reusel Sport en ben daarop ingegaan. Al snel werd ik lid van de jeugdcommissie en later toen mijn zonen Matt en Pieter er gingen voetballen was ik jeugdleider. Ook hield ik me bezig met de indeling van de leiders en de trainersbezetting. Met de jeugdvoetballers kon ik goed overweg, als het nodig was zorgde ik ook voor het vervoer naar de wedstrijden. Bijna 20 jaar ben ik bestuurslid/secretaris geweest en nog langer was ik terreinknecht, materiaalman en beheerder. Taken die ik in dat kader deed zijn het controleren van ballen, de lijnen kalken, de doelen uitzetten, bestellingen bijhouden, controleren en herstellen van de overige materialen, openen en sluiten van kleedlokalen en ontvangst van de scheidsrechters.

Meer dan 10 jaar was ik lid van de zogenaamde VUT-ploeg geweest. Andere leden van de VUT-ploeg waren Toon Kox, Janus Bel, Gustje van *Mertekes Frans* (Lavrijsen), *Ad van Mietjes* (Kerkhofs) en Dré de Laat. Ook was ik betrokken en werkte ik mee aan de bouw van de nieuwe kleedlokalen en deed

allerlei voorkomende onderhoudswerkzaamheden. Het samenstellen van het clubblad hoorde daar ook bij. Ruim 20 jaar heb ik de functie consul van de KNVB uitgeoefend. Dat hield in de velden controleren en betrokkenen informeren over afgelastingen en herindelingen van de velden.

Vanaf 1995 ben ik vele jaren betrokken geweest bij het organiseren van sport- en speldagen voor de basisscholen. Ook voor korfbalvereniging Rosolo ben ik vele jaren toernooihulp en commissielid geweest. Gelukkig stond Greet daar helemaal achter want anders had ik dat nooit kunnen doen. Op 25 april 2008 kreeg ik voor mijn vrijwilligerswerk tot mijn grote verrassing en geheel onverwacht de Koninklijke Onderscheiding, lid in de Orde van Oranje Nassau.

Oude dag

Op 62-jarige leeftijd ben ik met vroegpensioen gegaan. De langste tijd had ik bij *d'n Agio* in Duizel gewerkt. Daar was ik magazijnbediende en zorgde voor de materiaalaanvoer en transport zoals het laden en lossen van vrachtwagens. Voor mijn Agiotijd heb ik ook 10 jaar bij metaalbedrijf Nebato in Bergeijk gewerkt waar ik aan een metaalpers stond. *D'n Agio* is altijd een heel goede werkgever voor mij geweest. Ik had er goede collega's en er was een plezierige werksfeer. Na mijn pensioen ben ik nog steeds bij het bedrijf betrokken en worden we nog jaarlijks uitgenodigd voor de feestavonden.

De dag van mijn pensioen bij de Agio in 1994. Greet en ik worden met de sjees opgehaald door mijn schoonbroers Harrie en Jan. Op mijn knie zit kleinkind Wiek Wissink.

Greet en ik, in 2003, tussen onze zestien kleinkinderen.

Op vakantie gaan is nooit aan Greet en mij besteed geweest. Wel hebben we samen veel gefietst. Wanneer onze kinderen ergens op vakantie waren gingen we ze vaak opzoeken, als het even kon met de fiets. Voor een tocht van meer dan 50 kilometer enkele reis schrokken we niet terug.

Met mijn zonen en schoonzonen ben ik een keer met het vliegtuig naar Londen gegaan.

Ze wilden graag dat ik dat ook eens een vliegreisje meemaakte. Toen ik vier jaar geleden 80 werd hadden ze een fietstocht voor en met mij georganiseerd. Voor mij hadden ze een speciaal truitje dat ik tijdens de reis moest dragen. Met grote letters stond er 'Tour de Jan d'Omelette' op. Ze vonden dat chiquer staan dan 'Struif'. Greet en ik vonden het ook wel een goeie grap.

In 2010 ging ik samen met mijn zonen en schoonzonen naar Londen. Het was mijn eerste vliegreis, een mooie belevenis.

Greet en ik staan hier tijdens onze gouden bruiloft in 2009 als trotse ouders en opa & oma tussen onze kinderen en kleinkinderen.

In 2008 hebben we onze gouden bruiloft gevierd in zaal de Wekker. De kinderen hebben alles georganiseerd en gezorgd dat we verrast werden met een geweldig feest. Ons Greet en ik zijn opa en oma van maar liefst 16 kleinkinderen en zijn ook al super-opa en super-oma van een achterkleinkind. Met hen en ook met onze kinderen en kleinkinderen voelen we ons bevoorrechte mensen. Ze hebben het geweldig gedaan vinden we en hebben werk gevonden waar ze voor geleerd hebben. Ze gaan heel goed met elkaar en met ons om en daar zijn we heel erg trots op.

Slot

Tijdens mijn gesprek met Jan komt hij direct over als een vriendelijke man met een ingetogen humor. Hij is een bedachtzame verteller waarbij nooit een onvertogen woord over anderen over zijn lippen komt. Ongewijfeld zijn er minder leuke tijden en situaties geweest maar een kritische noot daarover hoor je niet van hem. Hij praat liever over de leuke dingen in het leven. Met groot respect praat hij over zijn schoonmoeder Joke Bel en heeft grote waardering voor hoe zij het als weduwe heeft gered toen haar jonge gezin van tien kinderen verder moest zonder vader.

Achterkleinkind Cas in 2016. Het is de zoon van Marloes Adams en Gertjan Michelbrink.

Samen met zijn Greet is hij heel erg trots op zijn kinderen en grote schare kleinkinderen en achterkleinkind. Vooral hoe ze in het leven staan en met hen en elkaar omgaan.

Tientallen jaren heeft Jan vrijwilligerswerk gedaan. Op bestuurlijk vlak maar ook als het ging om de handen uit de mouwen te steken. De langste tijd bij voetbalvereniging Reusel Sport maar ook bij korfbalvereniging Rosolo en buurtvereniging de MOLA. In 2008 is hij daarvoor terecht in het zonnetje gezet met de Koninklijke Onderscheiding. Volgens mij is er een woord dat het beste bij Jan past en dat is behulpzaamheid. Daarom stellen we met recht vast dat Jan Vosters een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

